

č. 5183.

Státní zaměstnanci (Slovensko): Pensijní nárok býv. uh. stát. zaměstnance proti čl. státu podle § 6 zák. č. 269/1920 jest podmíněn čl. státní příslušností.

(Nález ze dne 5. prosince 1925 č. 19.075).

V ě c: Alexandr S. v Košicích (adv. Dr. Ladislav Rédeky z Košic) proti ministerstvu pošt a telegrafů (pošt. taj. Dr. Ant. Kolář) stran odpočivného.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím prohlásil žal. úřad, že nevyhovuje žádosti st-le, býv. uherského poštovního podúředníka v Košicích, aby byl přijat do čl. státní poštovní služby. Nároku na odpočivné požitky podle § 6 zákona č. 269/1920 st-l nemá, poněvadž není zdejším státním občanem.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss takto:

St-l popírá správnost výroku v odpor vzatého jak po stránce právní, tak i skutkové, snaže se dovoditi jednak, že otázka jeho státního občanství je pro řešení otázky jeho pensijního nároku po rozumu § 6 zákona č. 269/1920 naprosto nerozhodná, jednak, i kdyby otázka ta byla směrodatnou pro posouzení onoho nároku, rozhodnutí v odpor vzaté že znamenalo by bezprávný zásah do jeho subj. práva, poněvadž skutkový předpoklad, z něhož žal. úřad vycházel, že totiž st-l zdejšího státního občanství nemá, neodpovídá prý skutečnosti.

Nss nepřiznal vývodům těm oprávněnosti ani v onom, ani v tomto směru.

Byť i cit. zákon č. 269/20 nestanovil výslovně zdejšího státního občanství toho kterého úředníka býv. státu uherského jako podmínku pro uznání jeho pensijního nároku v základě §u 6, nenásleduje z toho ještě nikterak, že otázka státního občanství jest, jak st-l se domnívá, pro posouzení nároku toho bezvýznamná. Zajišťuje-li cit. § 6 úředníkům a zřízencům býv. státu uherského v případě, že nebyli převzati do služeb státu čl. podle onoho zákona, ač o. to žádali, zaopatřovací požitky »v té míře a potud, pokud by měli na ně nárok podle zákonů uherských platných dne 28. října 1918,« vyslovil tím zřejmě, že dotčené předpisy býv. státu uherského jsou směrodatné pro posouzení onoho nároku jak co do jeho základu, tak i co do jeho rozsahu.

Pokud však jde o základ nároku toho, podává se z předpisů zák. čl. LXV z 1912, v tom směru v úvahu přicházejícího, zcela nepochybně, že podmínkou pensijního nároku té které osoby jako státního zaměstnance a to podmínkou sine qua non, bylo její státní občanství. To patrně nejen z § 1 cit. zák. čl., kde podmínka ta je výslovně stanovena, nýbrž i z předpisu §§ 6 č. 1, 44 č. 1, 52 a 59, dle nichž i nároku platně již nabytého se opět pozbývá ztrátou státního občanství; jest tudíž podle cit. předpisů pensijní nárok proti státu připjat nerozlučně ke státnímu občanství, jakožto podmínce své právní existence.

Na tom nemění nic okolnost, že v cit. zák. čl. mluví se o státním občanství uherském, když recepci zákona toho, provedenou zákonem

z 28. října 1918 č. 11 Sb. vykládati lze jedině v ten způsob, že platiti měl nadále jako norma státu čsl., z čehož plyne mimo jiné jako nutný důsledek též, že normy vztahující se k státu uherskému, nutno nadále vztahovati k státu čsl., jak ostatně bylo výslovně ještě stanoveno zákonem z 23. července 1919 č. 449 Sb., podle jehož kategorického předpisu v zákonech a nařízeních platných před 28. říjnem 1918 v býv. říši uherské a recipovaných od téhož dne zmíněným zákonem č. 11 z roku 1918, nahraditi jest výraz »uherský« výrazem »československý.«

Pak však není pochybnosti, že jako před 28. říjnem 1918 bylo po rozumu cit. zák. čl. LXV z 1922 nutnou podmínkou pensijního nároku proti býv. státu uherskému státní občanství uherské, aplikovati lze ustanovení normy té po rozumu § 6 zákona č. 269/1920 toliko v ten způsob, že podmínkou nároku pensijního tam normovaného proti státu čsl. jest mimo jiné též, aby šlo o úředníka nebo zřízence býv. státu uherského, který však je příslušníkem republiky čsl. Opačný názor vedl by k závěru, že čsl. stát převzal na sebe pensijní nárok i vůči osobám, které nejen že v jeho službách nikdy se nenalezaly, nýbrž které nenáleží ani do svazku jeho občanů, pro závěr takový není však v normách státu čsl. upravujících tento obor práva, nižádné opory.

Nss neshledal tudíž zákonu odporujícím předpoklad žal. úřadu, že pensijní nárok st-lův, opřený o § 6 zák. č. 269/20, závislým je na jeho čsl. státním občanství a jest tudíž řešiti druhou otázku, st-lem ve spor uvedené, zda podmínka ta je při něm splněna, čili nic. — — —

Č. 5184.

Legionáři. — Veřejní zaměstnanci: Jak se určuje počet míst legionářům vyhrazených?

(Nález ze dne 7. prosince 1925 č. 22.931/224).

Prejudikatura: Boh. 5047 adm.

Věc: Město R. proti ministerstvu vnitra stran obsazení místa policejního strážníka.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Ob. zastupitelstvo v R. obsadilo v zasedání z 5. dubna 1923 místo policejního strážníka nelegionářem Janem K. a to prozatímně. Ke stížnosti legionáře Josefa J. a Václava S. prohlásilo min. vnitra rozhodnutím z 15. července 1924 obsazení tohoto místa nelegionářem Janem K. podle ustanovení § 14 zák. č. 462/1919 za neplatné a nařídilo, aby Jan K. do 4 neděl od doručení tohoto rozhodnutí byl propuštěn. — — —

Stížnost obrací se proti tomu toliko potud, pokud bylo vysloveno, že v důsledku vystoupení dvou policejních strážníků-legionářů ze služeb policejních města R. není vlastně od účinnosti zákona č. 462/1919 o propůjčování míst legionářům žádné místo policejního strážníka propůjčeno legionáři a že byla proto obec povinna propůjčiti po rozumu § 4 cit. zák. místo obsazené nelegionářem Janem K. legionáři. Při tom vychází st-lka z názoru, že vyhověla již uvedenému zákonu tím, že skutečně obsadila od účinnosti jeho (7. srpna 1919) polovinu vypsanych